

verheugen. Wij danken den voorzitter van de Unie „Een school met den Bijbel” wel voor zijn tegenwoordigheid. Geve onze God, dat gij en dat ons Gereformeerde volk nimmer dezen dag anders ziet dan als een dag van zegen ook voor ons onderwijs.

WelEerwaarde Heeren Deputaten van de Generale Synode der Gereformeerde Kerken!

Voor het vertrouwen dat gij mij schonkt door geen bezwaar te maken tegen mijn benoeming in de Theologische Faculteit dank ik U zeer. Gaarne stel ik mij, voorzoover zulks behoort, onder uw toezicht. De typische verhouding, die er is tusschen U en mijn arbeid in de Theologische Faculteit zal ik niet alleen eerbiedigen, maar het zal mij een vreugde zijn mij te beijveren, voor zoover zulks bij den betrekkelijk weinigen arbeid, dien ik in de Theologische Faculteit heb te verrichten, mogelijk is, het belang der Gereformeerde Kerken, welke ik liefheb met al de kracht van mijn ziel, te dienen; terwijl ik mijnerzijds mij overtuigd houd, dat ik ook onder uw toezicht behouden zal al de vrijheid, die bij gebondenheid aan Schrift en belijdenis mogelijk is, een vrijheid, die ook mij lief is als het licht mijner oogen.

Weledele Dames en Heeren Studenten!

Gij hebt daareven de uitspraak vernomen van L a s s o n, dat „Pädagogik keine Wissenschaft” is, en T o l s t o y zeide eens, dat „opvoeding is een tot principe verheven streven naar zedelijk despotisme, en dus nimmer object van wijze menschenlijke overdenking”. Dat is het eene uiterste. S t a n l e y H a l l heeft eens gezegd, dat „de eenige ware en rijke wijsbegeerte dié is, welke is gericht op de opvoeding”, en S p a l d i n g sprak het eens uit, „dat niets zooveel licht geeft over de vragen van den tijd dan de paedagogische theorieën.” Dat is het andere uiterste. Gaarne laat ik het aan U over tusschen deze uitersten het juiste midden te kiezen. Ik vertrouw, dat het gezonde leven, dat steeds weer met uitersten afrekenet en de middenweg der wijsheid leert vinden, ook in uw samenleving sterk genoeg is om dezen weg, die meestal het epitheton „gulden” heeft, U te doen vinden. Want hoewel ik mij allermintst vrij, in den zin van ongebonden, gevoel jegens U, gij blijft volkomen vrij tegenover de colleges in de paedagogiek, welke in den vervolge aan onze Universiteit worden gegeven. En waar de catechetiek behoort tot de verplichte vakken voor de theologische studie, zal het mij een vreugde zijn U een plicht mede aangenaam te kunnen maken.

Dames en Heeren Studenten, beloften geef ik U niet. Alleen wil ik U zeggen, dat ik gaarne, naar de traditioneele omschrijving, in ieder van U zie een commilito. En als er iets in uw leven is, dat er om vraagt, weet dan, dat ik U gaarne niet enkel met den arbeid van het hoofd, maar ook met datgene, wat naar men zegt, zetelt in het hart.